

Ramon Barnils

Altaió 1-Subirachs 1

Laltre dia *La Vanguardia* publicava a la secció de cartes

al director, i en l'espai d'honor, un astut anunci publicitari en forma de carta al director, del popularitzat Josep Maria Subirachs, escultor. La carta-anunci és un

prodigi d'astúcia publicitària, i si no fos perquè se li veu el llautó (no podia ser d'altra manera tractant-se d'un home dedicat exclusivament a l'art), és a dir, per una flaira d'autodidactisme, hom diria que Subirachs és tan bon publicitari com escultor.

La qüestió va de l'excel·lent idea de Vicenç Altaió de celebrar el número zero i darrer de la revista *Artics* amb una concentració davant de la Sagrada Família. En la idea del nostre més permanent avantguardista una vegada mort J.V. Foix, no és una concentració sinó una "Manifestació en defensa de la Sagrada Família", el deu de juliol, a les deu de la nit, i un acte de protesta civil. El bar *Universal* oferirà unes copes *in situ*.

La idea d'Altaió ha tingut un èxit fenomenal, i n'ha corregut la notícia com una riuada: ho deu fer que fa temps que no passa res, d'ençà dels incidents de l'Estadi Olímpic de Monjuïc. Basti a dir que ja han assegurat l'assistència a la concentració grans personalitats de l'arquitectura, les lletres i les arts en general: i això no és res comparat amb aquesta altra assegurança: s'estan reunint i orga-

nitzant estols i més estols de japonesos perquè s'afegeixin a la manifestació contra l'esmentada *japonnaiserie*.

I ara ve la carta de Subirachs a l'assenyat rotatiu: vist l'èxit de la convocatòria el principal atacat, Josep Maria Subirachs, que completa l'o-

bra de Gaudí –com afegir uns braços a la Venus de Milo, o tapabrats als frescos de Miguel Àngel–, ha decidit contraatacar així: assegurant, en l'esmentada carta, que ell *no* és l'organitzador de la manifestació: "Es tracta dels rumors que han circulat indicant que aquesta campanya, en contra de les obres que estic realitzant a la façana de Ponent de la Sagrada Família, era un muntatge publicitari que jo havia organitzat per atraure l'atenció sobre el meu treball. Haig de manifestar que és absolutament fals...".

Gairebé genial, Subirachs. Tant com les obres que estas realitzant.

S'hi haurà d'anar. Els organitzadors –no pas en Subirachs– accepten esllògans reprovatoris i fins i tot insultants per al dia. Com que qui signa segurament no hi podrà anar, potser ocupat a retransmetre l'acte en directe si hi ha molta sort i poca autoritat, envio ara i aquí el meu esllògan: "La Família és Sagrada, expulsem-ne els avortistes". Muà.

Valentí Puig

Unanimitat gaullista

Ara que tots aquells joves francesos que pel maig de l'any 1968 llançaven totxos a la policia ja s'han convertit en gaullistes de tota la vida i ara que François Mitterrand ja no sap com fer-se pàgina monumental de la història de França –repetint des del palau de l'Elisi, sigui com sigui, els gestos del general–, potser no hauríem trobat cap millor oportunitat per recordar l'estil, l'humor i la temptació de soledat més que no la *grandeur* de l'home que vertaderament va canviar el destí de França. Malraux contava que quan Jackie decidí casar-se amb Onassis,

De Gaulle va dir: "jo m'havia cregut que voldria casar-se amb Sartre". De Gaulle era Maurras i la descolonització, els referèndums i la monarquia, l'*Europe des villages* i la força nuclear, la prosa i la paraula.

L'espècie dels estadistes amb carisma ja ha periclitat i potser no és del tot dolent que regnin al cinquantà per cent la presumpció d'eficàcia i la mentida televisada enguany –centenari del seu naixement–. De Gaulle seria, en tot cas, un gran dispositiu de la nostàlgia. Ara diuen que no podem saber ben bé si De Gaulle era de dreta o d'esquerra. Va fer que França superés el fanguer de la segona guerra mundial, posà remei a la paràlisi constitucional, va entendre's amb Adenauer. Hi ha un De Gaulle de Malraux, el general de Mauriac pare

–que Jacques Laurent injurià–, el De Gaulle de Mauriac fill, l'estil gaulià que Dominique de Roux exalçava. Hi ha dos De Gaulle de Lacouture. Hi ha un De Gaulle que Roosevelt mai comprengué i un De Gaulle que Churchill valorava a pesar de tot.

De qui encara creia que l'estat pot legitimar-se en benefici de tots, en tenim instantànies magnífiques: dempeus a l'ampit d'una finestra de l'Hotel de Ville del París tot just alliberat, braços enlaire quan retornà al poder, mirant de fit a fit Gromyko, espectador –amb ulleres posades– de les

ballarines de Bora Bora, totes les seves conferències de premsa, sol a la platja amb la filla deficient, mental, finalment tot sol molt després en un paisatge d'Irlanda.

Tal vegada s'errà amb la OTAN i també quan va vetar l'ingrés britànic a la CEE, però no fou, com és costum, perquè desconegués la realitat del món. Pel que fa a la seva realitat, certament l'enteniement de la personalitat de De Gaulle sempre haurà estat molt més còmode si anàvem a parar a les caricatures. El seu físic ho propiciava, però és del tot imperdonable que això ens fes perdre de vista per molts anys la densitat del personatge i la intensitat intel·lectual de la seva presència en la història. Al capdavant, tant li és: De Gaulle ja havia dit que darrere les victòries d'Alexandre sempre descobrim Aristòtil.